Halit Deringör

"Kutsal Bir Rekabet"

"Yaşam, sonucu belli olan bir maratondur. Ama kimi erken bitirir, kimi de geç. Sonuç, bitmektir. Ve bitirilmektir... Önemli olan, bu maratona insanca başlayıp insanca bitirmektir. Bu, sporda da böyle, yaşamın diğer etaplarında da böyle olmalıdır. Çünkü sonuçtan kalan tek şey, insanca yaşamış olmak; daha doğrusu 'İnsan olmak.' Para, pul, şöhret hepsi yalan."
12 yıl boyunca Fenerbahçe'de sol açık mevkiinde oynayan Halit Deringör yaşama bakışını bu satırlarla sergiliyor. Günümüzde spor yazılarını sürdüren Deringör, yaklaşan büyük derbi öncesinde Galatasaray ve Fenerbahçe rekabeti ve dostluğunu yazdı.

Galatasaray'ın, sarı-kırmızı renklerle bezenmiş aylık spor dergisi yetkililerinin, yıllardır sarı-lacivert renklerle özdeşleşmiş olan benden yazı istemesini doğrusu, yadırgamadım değil. Bana yapmış oldukları bu jestten ötürü övünür ve de teşekkür ederim.

Galatasaray ile Fenerbahçe, tarihsel birer kulüptürler. Aralarında pek yaş farkı yoktur. Mütareke yıllarının karanlığından, ulusal savaş sonrası, aydınlığa giden tünelden birlikte çıktılar. Üzüntüleri ve sevinçleri, beraber yaşadılar. Bu nedenle de aralarında yaptıkları spor yarışmaları, kutsal bir rekabet anlamını taşır.

1940 kuşağı olan bizler, kendimizi işte böyle bir rekabetin içinde bulduk ve de yıllar yılı yaşadık. Ben, 12 yıl bu rekabetin içinde yaşadığım için mutluyum. Doğaldır ki bu süre içinde Fenerbahçe ve Galatasaray maçlarıyla ilgili birçok anım var. Hangisini anlatayım, bilemiyorum.

Bizim kuşak Fenerbahçe ve Galatasaray futbolcuları, maç dışında yaşamlarını Kadıköy'deki Baylan kahvesinde geçirirdi. Kaleci Kova Osman, Bülent - Reha kardeşler hatta Şahap ile sanki kardeş gibiydik. Hafta ortası birbirimizle şakalaşır, bu şakalarımız hafta sonunda maç içinde de devam ederdi.

Bir Fenerbahçe – Galatasaray maçında, ayaklarıma plonjon yapan Kova Osman'ın üzerinden, topu ağlara göndermiştim. Seyirci, "Kova Osman Kova Osman" diye stadı inletiyor ama yerde yatan Osman, bir türlü kafasını kaldırıp kaleye bakmıyordu. Koşarak yanına gittim. Kulağına, "Osman kalk. Yine Kova şansın tuttu. " deyince, Osman yerinden fırladı. Topu ağlarda görünce de beni sahada kovalamaya başladı.

Fenerbahçeli meşhur Taka Naci de Osman'a zaman zaman böyle muziplikler yapardı. Osman'ın bir esprisi belleğimden çıkmaz. "Yahu bu seyirci Kova Osman şarkısını, ulusal marşımızdan daha muntazam okuyor." demişti. Yaşamının son günlerine kadar bu Galatasaraylı futbolcu, Fenerbahçe sosyal lokalinden dışarı çıkmadı. Rahmet olsun.

İran milli maçını, İstanbul'da oynayacağız. Galatasaray 'ın efsane kaptanı Gündüz Kılıç, yanıma geliyor ve de "Oyunun son dakikasında çıkıp yerini, Bülent Varol'a ve-

28.09.1988 yılında Yunanistan'la yapılan milli maçtan önce yapılan seremonide Deringör, Galatasaray'ın eski başkanlarından Ulvi Yenal ile birlikte.

rir misin?" diye rica ediyor. Ben de Gündüz Kılıç'ın bu ricasını yerine getirmek için maçın son 10 dakikası içinde sakatlanma numarası ile oyunu terk ediyorum ve de bu futbolcu, 10 dakikalık bir milli oyuncu olarak yaşamını sürdürüyor. Bu örnekte önemli olan husus, Fenerbahçe – Galatasaray dostluğu ve arkadaşlığıdır.

Galatasaray Başkanı'nın Suphi Batur, Fenerbahçe Başkanı'nın İsmet Uluğ olduğu eski yıllarda bir gün İsmet Uluğ, Suphi Batur'a telefon eder. Ahizeyi eline alan Batur, ayağa kalkar ve ceket düğmesini ilikler. Yanındaki kişi, Batur'un bu hareketinin anlamını sorar ve de yanıtı şöyledir: "O, ulusal savaş kahramanı, Fenerbahçe'nin büyük başkanı. Ben O'nun karşısında daima ceket düğmelerimi iliklerim."

Selahattin Bayazıt, bizim kuşağın insanı. O zamanlar, öğrenciydi. Sonraları, Galatasaray' ın başkanı oldu. Buna karşın, Fenerbahçe futbolcuları ile de ilişkileri çok sıcaktı. Hiçbir zaman Galatasaraylı futbolcularla, Fenerbahçeli futbolcuları birbirlerinden ayırmadı. Hatta Fenerbahçeli futbolculara maddi ve manevi yardımda bulunduğu günler bile oldu.

Bütün bu dostluklar ve arkadaşlıklar paranın, bir virüs gibi insanların kanına giremediği ve de reklamın, siyasi yatırımların yapılmadığı zamanda vardı. Çıkar çatışmaları, üzüntü ile belirtmek gerekirse Fenerbahçe ve Galatasaray toplumunu giderek, kan davalıları durumuna getirdi. Birbirlerinin mutluluğunu mutsuzluk olarak görmeye başladılar. Sık sık milliyetçilikten bahseden taraftarlar uluslararası maçlarda rakip takımı tutacak kadar yozlaştılar. Hatta daha da ileri giderek Galatasaray'ın mektepli, Fenerbahçe'nin alaylı, Galatasaray'ın ülkede etkin ama Fenerbahçe'nin etkisiz olduğu gibi birtakım gereksiz ifadelerle adeta iki kulübü sınıfsal bir rekabet ortamına soktular. Her iki taraf da maçları bir sınıf veya onur mücadelesi şeklinde düşündüler. Maç sonlarında, savaş usülleri uygulanmaya başlandı. Oysa bunlar Fenerbahçe ve Galatasaray'ın ezeli rekabetine yakışmayan davranışlardır. Adeta birbirlerinin varlık nedeni olan bu iki takım, galibiyet ve hatta mağlubiyetlerinde bile gurur duymalılar ve birbirlerine saygı göstermeliler. Galatasaray, UEFA şampiyonluğu ile büyük başarı yakaladı. Rakip-

"Birbirlerinin varlık nedeni olan bu iki takım, galibiyet ve hatta mağlubiyetlerinde bile gurur duymalılar ve birbirlerine saygı göstermeliler."

Ezeli rekabetten nostaljik bir an. Hakem Sulhi Garan, Halit Deringör ve Gündüz Kılıç seremonide.

Özyaşam Öyküsü

1922 yılında İstanbul, Kadıköy'de doğdu. 1941-42 yılında Haydarpaşa Lisesi'ni bitirdi. Aynı yıl, Fenerbahçe takımına girdi. 11 yıl solaçık olarak futbol oynadı. Bu süre içinde 330 maç forma giydi; 120 gol attı. 5 kez milli oldu; bu maçlarda 2 gol attı. 1948 yılında evlendi. Aynı yıl Tütüncülük Yüksek Okulu'na girdi ve 1952'de mezun oldu. 1954'ten 1962'ye kadar Bursa'da antrenörlük yaptı. Aynı yıl Cumhuriyet Gazetesi'nde spor yazılarına başladı. Halen bu görevine devam etmektedir. 1974'te Tekel Cibali Sigara Fabrikası, 1979'da Tekel Ambalaj Fabrikası müdürlükleri yaptı. 1981'de Tekel Genel Müdürlüğü müşavirliğinden emekli oldu. Dr. İbrahim İskeçe-Fürüzan Tekil federasyonlarında danışmanlık görevinde bulundu. Fenerbahçe Derneği ve Divan Kurulu, Spor Yazarları Derneği ile Gazeteciler Cemiyeti üyesidir.

leri buna üzülmemeli, sevinmeli. Böyle bir başarıyı da kendileri için itici bir güç olarak kabullenmelidirler.

Sözlerime son verirken ilginç bir anımı da anlatmadan geçemiyeceğim.

1938 yıllarında sütkardeşim olan Müzdat Yetkiner ile genç takımda oynuyoruz. Eski milli takım antrenörü Sabri Kiraz, bizi Galatasaray' a götürmüştü. Taksim stadında bir genç takım maçında sarı kırmızı formayı da giymiştik. Sonra o günkü Galatasaray futbolcuları ile bizim yaşantımız arasında uyum olamayacağını anlayıp tekrar Fenerbahçe'ye dönmüştük.

Yıl 1945. Fenerbahçe Milli Küme şampiyonu. Deringör, Hasan Ali Yücel tarafından tebrik ediliyor.